

autor a photo: MISHA

ku konštatovaniu – nemám čas. Myslím si však, že si ho iba nevedia nájsť. A čo bolo a nie je? Rád spomínam na popoludňajšie či skôr podvečerné akcie v škole, keď študenti pripravili napríklad predvianočný program pre deti učiteľov alebo sa upravovali priestory školy pred dôležitými akciami. Potom sa objednala pizza, uvaril čaj a v príjemnej atmosfére sa viedli rozhovory o všetkom a o ničom. Jednoducho povedané, občas sa do školy prišlo nie kvôli učeniu.

FON: Keďže ste tu dosť dlhý čas, Vašimi rukami prešlo mnoho študentov. Akí boli študenti, keď ste začínali a akí sú dnes?

Riaditeľ: Tak to máte pravdu. V škole pôsobím už viac ako tridsať rokov a za tú dobu štúdium ukončilo viac ako dvetisíc študentov. Či na začiatku môjho pôsobenia či teraz boli a sú študenti vo svojej podstate rovnakí – spočiatku trochu neistí, zvedaví, slušní, priateľskí, ...Keďže ich správanie ovplyvňuje celospoločenská situácia daného obdobia a dnes vo veľkej miere aj médiá, tak si myslím, že pre prvých študentov boli učители väčšími autoritami a asi im aj viac dôverovali. Dnešní študenti sú však určite rozhládenejší, odvážnejší, ambicióznejší a viac kritickí. Všetci však boli skvelí a som na nich hrdí.

FON: Žiaci Vás doslova zbožňujú, ako to robíte? Ste na nich prísni?

Riaditeľ: S tým „zbožňujú“ ste to trochu zveličili. K študentom sa snažím správať ako k partnerom, samozrejme pri zachovaní funkčnej hierarchie. Viem si

nájsť na nich čas, vypočuť ich, poradiť či usmerniť. Domnievam sa, že moje akceptovanie študentmi súvisí s tým, že čo sľúbim, to splním a snažím sa nesľubovať nespĺniteľné. Ne-populárne rozhodnutia osobne vysvetlím a zdôvodním, lebo nestačí iba povedať, čo chcem, ale treba povedať aj to, prečo to nejde inak. Ľudia všeobecne hľadajú jednoduché riešenia, ale v živote jednoduché riešenia neexistujú. V matematike občas áno, preto ju mám rád. Viem byť aj prísny. Prísnosť je dôležitá v prípadoch, keď sa porušujú dohodnuté pravidlá. Ešte som však nemusel „buchnúť po stole“, zvýšiť hlas, to áno. A pomohlo to.

FON: Okrem „riaditeľovania“ učíte aj pár hodín matematiky, no nemuseli by ste. Chýba Vám učenie.

Riaditeľ: Veľmi. A neviem si ani predstaviť, že by som neučil. Ten pocit, keď v očiach študenta vidím, že našiel riešenie, že „zmúdrel“, je na nezaplatenie. Keď som v minulom tisícročí na škole začínal, s nadsádzkou sa hovorilo: „Idem na zdravotku, tam je málo matiky.“ Napriek tomu sa našli medzi študentmi matematické hviezdičky, ktoré dokonca z matematiky maturovali. Aj teraz sa nájdu takí, ktorých tento predmet zaujíma a vtedy aj učiteľ rád učí.

FON: Nedávno ste boli zvolení na ďalšie, nazvime to, volebné obdobie. Dá sa teda predpokladať, že Vás to baví. Je však niečo na funkcii riaditeľa, čo nemáte rád, čo priam neznašate?

Riaditeľ: Áno, myslím si, že som sa v tejto práci našiel. Nie je stereotypná: vždy prichádzajú noví žiaci a je úžasné vidieť ich premenu „z malkáčov na veľkáčov“ – z detí na dospelých, a to nielen fyzickú ale predovšetkým osobnostnú. Dnešná doba je plná výzev a ponúk, školstvo nevynímajúc. Moja pracovná pozícia mi umožňuje tieto výzvy prijímať a hľadať možnosti, ako ich využiť pre rozvoj školy, samozrejme v spolupráci s kolegami, ktorí sú stotožnení s mojou koncepciou smerovania našej školy. Ale otázka znela, čo nemám rád. Byrokraciu. Tá je dnes, použijem výraz bývalého kolegu Petra Kubíka, prebujnelá. Všetko, čo sa urobí, musí byť zapísané, overené, odoslané, archivované. A tiež nemám rád internet ako formu pracovnej komunikácie. Napríklad, keď ráno otvorím svoju mailovú schránku a v doručenej pošte nájdem správu s textom: obratom (!) nám zašlite vyplnenú tabuľku z prílohy.

FON: Pomaly sa začína prestavba našej školy. Čo všetko to obnáša, čo sa vylepší, čo sa zmení, na čo sa majú žiaci tešiť, aké komplikácie sú s tým spojené, či prestavba ovplyvní vyučovanie a maturitu nás, štvrtákov?

Riaditeľ: Na začiatok treba povedať, že prestavba sa môže realizovať preto, lebo naša škola získala nenávratný finančný príspevok vo výške viac ako 330